

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Запорізькій області

Слідчий відділ

вул. Олександрівська, 62, м. Запоріжжя, 69011, тел./факс (061) 225-26-98
www.sbu.gov.ua, e-mail: usbu_zap_sv@sbu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001556

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про зміну раніше повідомленої підозри

місто Запоріжжя

« 14 » березня 2023 року

Слідчий 1-го відділення слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Запорізькій області лейтенант Калашников Максим Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202308000000120 від 29.05.2022, та встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Семенчатенка Сергія Анатолійовича, 25.12.1977 року народження, громадянина російської федерації, уродженця м. Владикавказ, Північно-Осетинської Автономної РСР, СРСР, росіянина, командира тактичної групи «22-ї окремої ордена Жукова бригади оперативного призначення», військова частина № 3642, військ національної гвардії російської федерації, адреса місця реєстрації: російська федерація, Республіка Північна Осетія – Аланія, м. Владикавказ, Затеречний район, пр. Перемоги, буд. 13, кв. 36, адреса місця проживання: військова частина №3642, російська федерація, Волгоградська область, Калачевський район, м. Калач-на-Дону, вул. Чекмарева, буд. 20-А, який не с собою, щодо якої здійснюється особливий порядок кримінального провадження, передбачений ст. 480 КПК України, раніше не судимого, –

про зміну раніше повідомленої підозри, який підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, а також віддання наказу про вчинення таких дій, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація (далі – рф) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, захоплення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним паведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з присудженням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року рф, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22 квітня 2004 року), територія Запорізької області відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі – зс рф), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний розвиток України, зміни у Конституції в частині зовнішньополітичного курсу України щодо вступу до ЄС і НАТО, які були розцінені представниками влади і зс рф як безпосередня

загроза економічним та геополітичним інтересам рф, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору.

З 19 лютого 2014 року представниками російської федерації розпочато збройне вторгнення збройних сил російської федерації, приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території. Одночасно з цим, своєю злочинну мету співучасники з числа представників влади та зс рф вирішили досягти шляхом: розв'язання та ведення агресивної війни проти України та вчинення інших злочинів, з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців зс рф, у тому числі військ національної гвардії російської федерації, співробітників силових відомств та спецслужб, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та рф, створення 07 квітня 2014 року в м. Донецьк – терористичної організації «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), створення 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичної організації «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і до нині.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З листопада 2021 року представники влади та зс рф, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів збройних сил та інших військових формувань рф до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку рф, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових рф, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації збройного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, представниками влади та зс рф розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян рф та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території рф та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про

надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума російської федерації звернулася до президента російської федерації з проханням визнати незалежність так званих самопроголошених «ДНР» та «ЛНР».

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням визнати незалежність так званих самопроголошених «ДНР» та «ЛНР».

У цей же день, президент російської федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки російської федерації. Службові особи з числа вищого керівництва рф, які входять до складу Ради безпеки рф, публічно підтримали звернення Державної думи рф та заявили про необхідність визнання президентом рф незалежності так званих самопроголошених «ДНР» та «ЛНР».

Цього ж дня президент російської федерації підписав указ про визнання незалежності так званих самопроголошених «ДНР» та «ЛНР».

22 лютого 2022 року президент російської федерації, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації рф звернення про використання Збройних Сил рф за межами рф, яке було задоволено.

Так, всупереч нормам міжнародного гуманітарного права президент рф, за попередньою змовою з іншими невстановленими на даний час досудовим розслідуванням представниками влади, Міністерства оборони та інших силових відомств і спецслужб рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, та віддали відповідні накази на вторгнення підрозділів зс рф на територію України з метою її незаконного збройного захоплення та подальшої військової окупації.

Так, 24.02.2022, на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці збройних сил рф, національної гвардії рф, співробітники силових відомств та спецслужб рф, інших збройних формувань і об'єднань, шляхом збройної агресії із застосуванням зброї, військової техніки та артилерії, з панесенням ракетних та авіаційно-бомбових ударів по військовій та цивільній інфраструктурі, незаконно вторглись на територію України через державні кордони України, у тому числі в Запорізькій області, та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе народногосподарське та оборонне значення, після чого здійснили військову окупацію частини території України, в тому числі Мелітопольського району Запорізької області, який було захоплено наприкінці лютого 2022 року.

Закони та звичаї війни (міжнародне гуманітарне право) застосовуються з моменту виникнення збройного конфлікту або часткової чи цілковитої окупації держави, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив (ст.ст. 2(1), 2(2), 3(1) спільні для Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12.08.1949, які ратифіковані Україною із застереженнями Указом ПВР УРСР від 03.07.1954 та з подальшим зняттям застережень Законом України № 3413-IV від 08.02.2006).

Відповідно до юридичної позиції Конституційного Суду України щодо принципу дружнього ставлення до міжнародного права мають враховуватися приписи чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та практику тлумачення і застосування цих договорів міжнародними органами, юрисдикцію яких визнала Україна (абз. третій пп. 2.3 п. 2 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 01.06.2016 № 2-рп/2016 у справі № 1-1/2016)). Зокрема, на підставі ст. 12(3) Римського статуту Міжнародного кримінального суду заявами від 09.04.2014, 08.09.2015 Україна визнала юрисдикцію цього міжнародного юрисдикційного органу; як держава-член ООН, зважаючи на резолюції 808(1993) від 22.02.1993 та 827(1993) від 25.05.1993, ухвалені Радою Безпеки ООН, Україна визнала юрисдикцію Міжнародного трибуналу для судового переслідування осіб, відповідальних за серйозні порушення міжнародного гуманітарного права, вчинені на території Югославії (далі — МТКЮ).

Відповідно до рішення Апеляційної палати МТКЮ у справі щодо Душко Тадича від 02.10.1995, збройний конфлікт існує щоразу, коли існує застосування збройної сили між державами (міжнародний збройний конфлікт) або тривале збройне насильство між державними органами влади та організованими збройними групами або між такими групами всередині держави (збройний конфлікт неміжнародного характеру). До моменту досягнення загального миру після припинення військових дій; або, у випадку збройного конфлікту неміжнародного характеру – до досягнення мирного врегулювання міжнародне гуманітарне право продовжує застосовуватися на всій території воюючих держав або, у випадку внутрішніх конфліктів, на всій території, яка знаходиться під контролем сторони, незалежно від того, чи відбуваються там фактичні бойові дії.

Попри те, що в міжнародному гуманітарному праві (далі – МГП) немає загального визначення «міжнародного збройного конфлікту», МКС, посилаючись на загальну статтю 2 Женевських конвенцій 1949 року та відповідну судову практику МТКЮ вважає «збройний конфлікт міжнародним за своїм характером, якщо він відбувається між двома і більше державами; це поширюється на часткову або повну окупацію території іншої держави незалежно від того, чи натрапляє ця окупація на збройний спротив чи ні».

Збройний конфлікт, що відбувається на території держави, «може стати міжнародним – або, залежно від обставин, мати міжнародний характер поряд із внутрішнім збройним конфліктом – якщо (і) інша держава втручається в цей конфлікт через свої війська (пряме втручання), або (ii) деякі учасники внутрішнього збройного конфлікту діють від імені іншої держави (непряме втручання)».

Щоб визначити, чи підпадає ситуація під ситуацію (ii), МКС дотримується тесту «загального контролю», який був розроблений МТКЮ, відповідно до якого конфлікт є міжнародним, коли іноземна держава «відіграє роль в організації, координації або плануванні військових дій військової групи, на додаток до фінансування, навчання та оснащення або забезпечення оперативної підтримки цієї групи». Це дозволило МКС зробити висновок, що «міжнародний збройний конфлікт існує у випадку збройних дій між державами через їхні відповідні збройні сили або через інших учасників, які діють від імені держави».

Відповідно до ст. 42 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, що набрала чинності для України 24.08.1991, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника, окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

До моменту досягнення загального миру після припинення військових дій; або, у випадку збройного конфлікту неміжнародного характеру – до досягнення мирного врегулювання міжнародне гуманітарне право продовжує застосовуватися на всій території воюючих держав або, у випадку внутрішніх конфліктів, на всій території, яка знаходиться під контролем сторони, незалежно від того, чи відбуваються там фактичні бойові дії.

Факт вказаного повномасштабного військового вторгнення РФ на територію України з 24 лютого 2022 року як з території РФ, так і з території Республіки Білорусь визнано також рішеннями міжнародних організацій (резолуцією Генеральна асамблея ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії російської федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ та інші)).

Указом Президента України 24.02.2022 за №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022, далі за текстом – Закон №1207-VII), тимчасово окупована російською федерацією територія України (далі – тимчасово окупована територія) є певід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація російською федерацією територій України, визначених частиною першою статті 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для РФ жодних територіальних прав.

За державною Україна, територіальними громадами сіл, селищ, міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, у тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходиться на тимчасово окупованій території.

Тимчасово окупованою територією, відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону №1207-VII, є частини території України, в межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування рф встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації рф.

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 «Про затвердження Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 27 квітня 2022 року», Мелітопольська міська територіальна громада, внесена до вказаного переліку територіальних громад, розташованих в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні).

Починаючи з 26.02.2022, після окупації м. Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області представники збройних сил російської федерації створили на тимчасово окупованій території власну окупаційну адміністрацію, додатково створивши так звану «військову комендатуру м. Мелітополь», яка знаходилась у адміністративному приміщенні будівлі, яка розташована за адресою: Україна, Запорізька область, Мелітопольський район, м. Мелітополь, вул. Івана Алексєєва, буд. 26, військовим комендантом якої призначено представника збройних сил держави-агресора – російської федерації, а саме: командира тактичної групи «22-ї окремої ордена Жукова бригади оперативного призначення» (далі – 22 ОБрОН), військова частина №3642 (далі – в/ч № 3642), Військ національної гвардії російської федерації, м. Калач-на-Дону, Волгоградської області, російської федерації – полковника Семенчатенка Сергія Анатолійовича, 25.12.1977 року народження, який у своїй протиправній діяльності, з метою конспірації та ухилення від кримінальної відповідальності використовує позивний «Сайгон».

Частиною 1 статті 43 Розділу II додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивної стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка поряд з іншими, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 27.02.2022, Семенчатенко С.А., будучи представником збройних сил російської

федерації, а саме: командиром 22 ОБрОН, в/ч № 3642, військ національної гвардії російської федерації, м. Калач-на-Дону, Волгоградської області, російської федерації, та водночас займаючи посаду так званого «військового коменданта» окупаційної адміністрації м. Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області, використовуючи свою військову посаду та незаконно отримані у результаті збройної агресії російської федерації по відношенню до суверенітету та територіальній цілісності України владні повноваження на тимчасово окупованій території, діючи умисно, в порушення законів і звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, за попередньою змовою з групою невстановлених осіб з числа представників збройних сил і збройних формувань, силових відомств та спецслужб російської федерації та громадян рф та України, які надають сприяння окупаційній владі у проведенні підривної діяльності проти України, розробив злочинний план, направлений на запровадження політики держави-агресора – російської федерації на тимчасово окупованій території Запорізької області, з метою нанесення шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, шляхом вчинення дій, що посягають на людську гідність, пов'язаних із застосуванням насильницьких дій небезпечних для життя і здоров'я особи, достовірно знаючи, що надмірна жорстокість у війні, грубе нехтування її законами і звичаями суперечить встановленому відповідними міжнародними нормативними актами порядку ведення війни, до виконання якого залучив невстановлених осіб.

Зокрема, положеннями Женевської конвенції про захист цивільного населення від 12 серпня 1949 року (далі – Конвенції), яку ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 «Про ратифікацію Женевських Конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» встановлено наступне:

– статтею 2 Конвенції передбачено, що «на додаток до положень, які втілюються в мирний час, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високою Договірною Стороною, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив. Хоча одна з держав, які перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є її учасницями, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення»;

– статтею 4 Конвенції передбачено, що особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є;

– статтею 6 Конвенції передбачено, що «ця Конвенція повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування

цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій, але окупаційна держава, настільки, наскільки вона виконує функції уряду на цій території, буде пов'язана на строк окупації положеннями таких статей цієї Конвенції: 1 - 12, 27, 29 - 34, 47, 49, 51 - 53, 59, 61 - 77 та 143»;

– статтею 31 Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей;

– статтею 33 Конвенції передбачено, що «жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються. Репресалії стосовно осіб, які перебувають під захистом, та їхнього майна забороняються»;

– статтею 71 Конвенції передбачено, що особам, проти яких висунуто обвинувачення з боку окупаційної держави, слід негайно повідомити про це в письмовій формі, зрозумілою для них мовою з викладом усіх подробиць обвинувачення, яке проти неї висувається та притягнути її до судової відповідальності у найкоротший строк.

– статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб, які перебувають під захистом цієї Конвенції, зокрема: нелюдяне поводження, нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Таким чином, відповідно до приписів ч. 1 ст. 3 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно цивільних осіб, які пов'язані з насиллям над життям й особистістю, зокрема: жорстоке поводження; наруга над людською гідністю, зокрема: образливе та принизливе поводження; засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Крім того, відповідно до приписів ч. 2 ст. 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, який ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 18.08.1989 «Про ратифікацію Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 р., що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), і Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 р., що стосується захисту жертв збройних конфліктів неміжнародного характеру (Протокол II)», цивільне населення як таке, а також окремі цивільні

особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Також, відповідно до ст. 1 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20 грудня 2006 року (далі – Міжнародної Конвенції), яка набрала чинності для України 13 вересня 2015 року, на підставі Закону України від 17.06.2015 № 525-VIII «Про присудження Україні до Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень», встановлено, що ніхто не може піддаватися насильницькому зникненню. Жодні виключні обставини, якими б вони не були, чи то стан війни або загроза війни, внутрішня політична нестабільність чи інший надзвичайний стан, не можуть слугувати виправданням насильницького зникнення.

Відповідно до ст. 2 зазначеної Міжнародної Конвенції насильницьким зникненням вважається арешт, затримання, викрадення чи позбавлення волі в будь-якій іншій формі представниками держави чи особами або групами осіб, які діють з дозволу, за підтримки чи за згодою держави, при подальшій відмові визнати факт позбавлення волі або приховування даних про долю чи місцезнаходження зниклої особи, унаслідок чого цю особу залишено без захисту закону.

Згідно зі ст. 5 цієї Міжнародної Конвенції широкопоширена чи систематична практика насильницьких зникнень є злочином проти людства, як його визначено в застосовному міжнародному праві, і тягне за собою наслідки, що передбачені таким застосовним міжнародним правом.

Відповідно до положень ст. 6 вказаної Міжнародної Конвенції кожна держава-учасниця вживає необхідних заходів для притягнення до кримінальної відповідальності принаймні:

а) будь-якої особи, яка вчиняє акт насильницького зникнення, наказує, підбурює чи спонукає вчинити його, учиняє замах на його вчинення, є його пособником чи бере участь у ньому;

б) начальника, який:

i) знав, що підлеглі, які знаходяться під його реальною владою та контролем, скоювали або мали намір учинити злочин насильницького зникнення, або свідомо проігнорував очевидну інформацію, що свідчить про це;

ii) ніс реальну відповідальність та здійснював реальний контроль стосовно діяльності, з якою був пов'язаний злочин насильницького зникнення, а також який

iii) не вжив усіх необхідних і розумних заходів у рамках його повноважень з метою недопущення або припинення вчинення акту насильницького зникнення або для передачі цього питання до компетентних органів для розслідування та кримінального переслідування;

с) викладений вище підпункт «б» застосовується без шкоди для відповідних суворіших норм про відповідальність, застосовних у міжнародному праві до військового командира чи особи, яка фактично здійснює функції військового командира.

Жодні наказ або розпорядження, що походять з державного, цивільного, військового чи іншого органу, не можуть слугувати виправданням злочину насильницького зникнення.

Крім того, згідно з приписами ч.ч. 1, 3 ст. 87 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати від воєнних командирів, оскільки це стосується осіб, які входять до складу підлеглих їм збройних сил, та інших підлеглих їм осіб, щоб вони не допускали порушень Конвенцій (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) і цього Протоколу і, в разі потреби, перешли ці порушення та повідомляли про це компетентні власті. Більше того, сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати від кожного командира, який знає про те, що його підлеглі чи інші особи, що перебувають під його контролем, мають намір вчинити або вчинили порушення Конвенцій (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) або цього Протоколу, вжиття необхідних заходів щодо запобігання подібним порушенням Конвенцій або цього Протоколу і, за потреби, щодо порушення дисциплінарного чи кримінального переслідування проти тих, хто вчинив такі порушення.

Відповідно до приписів ст. 1 та ст. 16 Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання від 10.12.1984, яка ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 26.01.1987 «Про ратифікацію Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання» встановлено, що кожна держава-сторона обов'язується запобігати на будь-якій території, що перебуває під її юрисдикцією, іншим актам жорстокого, нелюдського і такого, що принижус гідність, поводження й покарання, що не підпадають під визначення катування, викладеного у статті 1, коли такі акти здійснюються державними чи посадовими особами або іншими особами, що виступають як офіційні, чи з їх підбурювання, чи з їх відома, чи з їх мовчазної згоди. Зокрема, зобов'язання, що містяться в статтях 10, 11, 12 та 13, застосовуються із заміною посилення на катування посиленнями на інші форми жорстокого, нелюдського або такого, що принижус гідність, поводження й покарання. Для цілей цієї Конвенції термін «катування» означає будь-яку дію, якою будь-якій особі навмисне заподіюються сильний біль або страждання, фізичне чи моральне, щоб отримати від неї або від третьої особи відомості чи визнання, покарати її за дії, які вчинила вона або третя особа чи у вчиненні яких вона підозрюється, а також залякати чи примусити її або третю особу, чи з будь-якої причини, що ґрунтується на дискримінації будь-якого виду, коли такий біль або страждання заподіюються державними посадовими особами чи іншими особами, які виступають як офіційні, чи з їх підбурювання, чи з їх відома, чи за їх мовчазної згоди. В цей термін не включаються біль або страждання, що виникли внаслідок лише законних санкцій, невіддільні від цих санкцій чи спричиняються ними випадково.

Так, у порушення вищевказаних норм міжнародного гуманітарного права, у невідновлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 20.05.2022, більш точні дата та час досудовим розслідуванням не встановлені, командир 22 ОБрОН, в/ч № 3642, військ національної гвардії російської федерації Семенчатенко С.А., перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області, діючи умисно, з

метою реалізації раніше розробленого злочинного плану, який серед іншого передбачає виявлення, перевірку та залякування, здійснення впливу усіма можливими способами та засобами, у тому числі із застосуванням психологічного та фізичного насилля, небезпечного для життя та здоров'я в момент його засування, а також дій, які пригнічують гідність особи, патріотично налаштованих осіб, які своєю активною громадянською проукраїнською позицією, можуть заважати впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора – російської федерації, усвідомлюючи, що реалізувати раніше розроблений злочинний план самостійно не в змозі, підшукав та залучив до його втілення підпорядкованих та підлеглих невстановлених військовослужбовців збройних сил і збройних формувань російської федерації, надав наказ своїм підлеглим відстежувати переміщення територією м. Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області, з метою здійснення обмеження конституційних прав та свобод громадянки України Дорохової Лесі Миколаївни, 15.11.1974 року народження, яка тимчасово виконувала обов'язки директора ДНЗ «Мелітопольський багатoproфільний центр професійно-технічної освіти».

У подальшому, на виконання раніше наданого наказу командира 22 ОБрОН, в/ч № 3642, військ національної гвардії російської федерації Семенчатенка С.А., у невстановлений під час досудового розслідування час, але не пізніше 21.05.2022 «09» години «32» хвилини, невстановлені військовослужбовці збройних сил та формувань, силових відомств та спецслужб російської федерації в місті Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області на вулиці Інтеркультурній в районі міського автовокзалу №1 (АС-1) зупинили транспортний засіб на пасажирському сидінні, якого перебувала Дорохова Л.М., а саме: автомобіль марки «MERSEDES-BENZ ML 280 CDI», чорного кольору, з державним номерним знаком AP5005AI, який на праві приватної власності належить її чоловікові Єременко Вячеславу Миколайовичу, 03.10.1953 року народження, під керуванням останнього.

Після чого, того ж дня о «09» годині «33» хвилини командир 22 ОБрОН, в/ч № 3642, військ національної гвардії російської федерації Семенчатенко С.А. використовуючи абонентський номер оператора мобільного зв'язку ПрАТ «Київстар», а саме: «+38(098)-290-78-06», під час телефонної розмови з абонентським номером оператора мобільного зв'язку ПрАТ «Київстар», а саме: «+38(097)-751-74-48», який використовував невстановлений в ході досудового розслідування військовослужбовець збройних сил – збройних формувань російської федерації на ім'я «Олексій», позивний «Абзац», перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області, більш точне місце знаходження наразі органом досудового розслідування не встановлено, із використанням своєї військової посади та керівного становища, у тому числі в окупаційній владі, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій та передбачаючи настання суспільно небезпечних наслідків, в порушення законів і звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, достовірно знаючи що він, за попередньою змовою групою невстановлених осіб, фактично здійснює насилля над життям та гідністю особи, завдання по відношенню до цивільного населення тимчасово окупованих територій, нелегального ув'язнення особи, що перебуває під захистом, діючи

умисно, наказав своїм підлеглим із числа невстановлених збройних сил і формувань, силових відомств та спецслужб російської федерації, які перебувають в його безпосередньому підпорядкуванні, наказ для здійснення незаконного затримання, доставлення, тим самим ініціював незаконне викрадення, та у подальшому нелегального ув'язнення особи, що перебуває під захистом, а саме громадянки України Дорохової Л.М. до так званої «військової комендатури м. Мелітополь», яка знаходилась у адміністративному приміщенні будівлі за адресою: Запорізька область, Мелітопольський район, м. Мелітополь, вул. Івана Алексєєва, буд. 26.

Після чого, на виконання вищезазначеного наказу Семенчатенка С.А., під наглядом невстановлених озброєних військовослужбовців збройних сил російської федерації, Дорохову Л.М. на автомобілі марки «MERSEDES-BENZ ML 280 CDI», з д.н.з AP5005AI під керуванням Єременко В.М. та у супроводі бронетранспортеру типу «БТР» доставлено за вищезазначеною адресою до так званої «військової комендатури м. Мелітополь».

Того ж дня, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, на виконання вищевказаного наказу командира 22 ОБрОН, в/ч № 3642, військ національної гвардії російської федерації Семенчатенка С.А., Дорохову Л.М. поміщено до переобладнаного однокімнатного приміщення на першому поверсі так званої «військової комендатури м. Мелітополь», яка знаходилась у адміністративному приміщенні будівлі за адресою: Запорізька область, Мелітопольський район, м. Мелітополь, вул. Івана Алексєєва, буд. 26, до так званої «окремої камери № 4» строком до 26 травня 2022 року, тим самим здійснивши нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, де до останньої, невстановлені особи з числа військовослужбовців збройних сил та формувань, силових відомств та спецслужб російської федерації незаконно утримували останню, застосовуючи при цьому заборонені вищевказаними міжнародними нормативними актами методи морального примусу, які мають ознаки заподіяння морального страждання, образливого і нелюдського поводження, що принижує гідність особи, а саме: утримання її у приміщенні з постійно увімкненим світлом, у задушливому просторі без доступу до свіжого повітря, без належного забезпечення питною водою та їжею, відсутністю облаштованого санвузла та засобів гігієни, а також будь-якого обладнаного для відпочинку місця, з подальшим проведенням чисельних допитів у нічний час, що у свою чергу не дозволяло Дороховій Л.М. спати.

Таким чином, командир 22 ОБрОН, в/ч № 3642, військ національної гвардії російської федерації Семенчатенко С.А. у період часу з 21.05.2022 по 25.05.2022, діючи умисно, з власних ідеологічних мотивів, направлених на впровадження та реалізацію окупаційної політики держави-агресора, а також реалізації окремих рішень представників окупаційної адміністрації на тимчасово окупованій території Запорізької області, перебуваючи на окупованій території м. Мелітополь Запорізької області, діючи у межах раніше розробленого злочинного плану, користуючись своєю військовою посадою та керівним становищем у тому числі в окупаційній владі, у порушення законів і звичаїв війни, що передбачені вищезазначеними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, здійснив незаконне

затримання та у подальшому викрадення і нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом – громадянки України Дорохової Лесі Миколаївни, 15.11.1974 року народження, без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні, з подальшим застосуванням до останньої насилля над життям й особистістю, зокрема: жорстокого поводження, і наруги над людською гідністю, зокрема: образливого та принизливого поводження, за вищевикладених обставин, тобто з вчиненням діянь, не виправданих воєнною необхідністю, що заборонені й залишатимуться забороненими вищезазначеним міжнародним правом стосовно цивільного населення будь-коли та будь-де, вчинене за попередньою змовою з іншими нестановленими особами із числа підлеглих та підпорядкованих представників збройних сил, збройних формувань, силових відомств та спецслужб російської федерації, а також віддання наказу про вчинення таких дій.

Таким чином, встановлено достатність доказів, для підозри Семенчатенка Сергія Анатолійовича, 25.12.1977 року народження, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, яке кваліфікується як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб, а також віддання наказу про вчинення таких дій.

Слідчий 1-го відділення слідчого відділу
Управління Служби безпеки України
в Запорізькій області
лейтенант

Максим Сергійович КАЛАШНИКОВ

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Старший групи прокурорів, який
здійснює процесуальне керівництво
у кримінальному провадженні –
прокурор відділу протидії
злочинам, вчиненим в умовах
збройного конфлікту
Запорізької обласної прокуратури

Михайло Олександрович УЛЬЯНОВ

« 14 » березня 2023 року

Відповідно до ст. 277 КПК України до повідомлення про підозру додаються права підозрюваного:

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОГО

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідженням.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Кримінальний кодекс України

Стаття 28. Вчинення кримінального правопорушення групою осіб, групою осіб за попередньою змовою, організованою групою або злочинною організацією

2. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим за попередньою змовою групою осіб, якщо його спільно вчинили декілька осіб (дві або більше), які заздалегідь, тобто до початку кримінального правопорушення, домовилися про спільне його вчинення.

Стаття 438. Порушення законів та звичаїв війни

1. Жорстоке поводження з військовополоненими або цивільним населенням, вигнання цивільного населення для примусових робіт, розграбування національних цінностей на окупованій території, застосування засобів ведення війни, заборонених міжнародним правом, інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також віддання наказу про вчинення таких дій -

караються позбавленням волі на строк від восьми до дванадцяти років.

Про зміну раніше повідомленої підозри повідомлено, копії процесуальних документів, у порядку ст. 297-5 КПК України, у тому числі перекладених на рідну (російську) мову, вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний:

« ___ » год. « ___ » хв. « ___ » _____ 202__ року.

Захисник:

« ___ » год. « ___ » хв. « ___ » _____ 202__ року.

Письмове повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри здійснив:

Слідчий 1-го відділення слідчого відділу
Управління Служби безпеки України
в Запорізькій області
лейтенант

Максим Сергійович КАЛАШНИКОВ